

Adresată: Domnului ministru al

Senator: Valer Marian

Circumscripția electorală: nr. 32

Colegiul electoral: 1

Grup parlamentar: independent

Obiect: Verificarea și sancționarea

(cetățean) *versus* Livia Stanciu (președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție)

Justiției, Robert Cazanciuc

Satu Mare

abuzurilor în cazul Mariana Rarinca

Sedința Senatului din: 02.06.2015

În temeiul art. 112 alin. 1 din Constituția României și art. 162 din Regulamentul Senatului, vă înaintez prezenta

INTERPELARE:

Mai mulți procurori și judecători au încălcat cu rea credință norme de drept material și procesual penal, aducând vătămări grave unui simplu cetățean, achitat definitiv după ce a fost ținut 191 de zile în stare de arest, în cazul Mariana Rarinca *versus* Livia Stanciu (președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție), care poate avea actualmente în România conotațiile și valențele celebrului caz Dreyfus din Franța sfârșitului de secol XIX:

I. În cauză au fost încălcate, în opinia mea (de cetățean și de parlamentar, dar și de fost procuror) norme imperative privind competența materială și teritorială, pretinsa infracțiune de șantaj, pentru care a fost arestată, trimisă și judecată și condamnată în primă instanță doamna Mariana Rarinca nefiind de competența Direcției Naționale Anticorupție (DNA), și în nici un un caz a structurii centrale a acestei instituții, ci de competența Parchetului de pe lângă Judecătoria Galați.

Rațiunea art. 13¹ din Legea 78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție este de a pedepsi mai sever infracțiunea de șantaj săvârșită de o persoană care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid, într-un sindicat sau patronat ori în cadrul unei unei persoane juridice fără scop patrimonial, având în vedere că o astfel de persoană își poate folosi influența ori autoritatea în scopul obținerii pentru sine de bani, bunuri ori alte foloase necuvenite. Potrivit acestui text de lege, subiectul activ al infracțiunii de șantaj trebuie să dețină o astfel de funcție, ori, în speță, nu doamna Mariana Rarinca deținea o astfel de funcție, ci subiectul pasiv al pretinsei infracțiuni de șantaj, doamna Livia Stanciu, care era președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție. Procurorii de caz nu au arătat în rechizitoriul emis în cauză motivele pentru care au făcut aplicațiunea art. 13¹ din Legea nr. 78/2000, raportat la calitatea de subiect activ al pretinsei infracțiuni de șantaj a doamnei Mariana Rarinca.

În compența materială a DNA este, de exemplu, infracțiunea de șantaj imputată ex-președintelui Traian Băsescu de către senatorul Gabriela Vrânceanu Firea, dar în acest caz DNA

nu a dovedit același zel în a se sesiza, cazul fiind instrumentat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Ca urmare, în cazul Rarinca trebuiau să se aplice regulile generale de competență materială și teritorială, respectiv plângerea penală trebuia adresată Parchetului de pe lângă Judecătoria Galați, urmărirea penală trebuia efectuată de această unitate de parchet, iar cauza trebuia judecată de instanțele din Galați, fiind întrunite primele trei cazuri din ordinea de prioritate pentru competența teritorială: locul săvârșirii infracțiunii, locul în care a fost prins suspectul sau inculpatul și locuința suspectului sau inculpatului.

Oare de ce nu a sesizat președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție Parchetul de pe lângă Judecătoria Galați și de ce nu a dorit ca procesul să se desfășoare la instanțele din Galați? De ce nu s-a sesizat DNA și în cazul șantajului de care este acuzat fostul președinte Traian Băsescu?

II. În cauză nu este întrunită latura obiectivă a infracțiunii de șantaj imputată doamnei Mariana Rarinca.

În principal, din probele administrate în cauză nu rezultă faptele reale sau imagineare compromițătoare cu a căror dare în vileag ar fi amenințat-o inculpata Mariana Rarinca pe persoana vătămată Livia Stanciu, care trebuie să fie determinate prin indicarea de persoane și de acțiuni sau inacțiuni circumstanțiate ca timp, loc și mod de producere. Potrivit rechizitoriului, inculpata i-a comunicat persoanei vătămate că îi va aduce la cunoștință astfel de fapte determinate prin expedierea unui fax la Înalta Curte de Casație și Justiție (locul său de muncă), în data de 09.06.2014, dar acest fapt nu s-a mai produs, întrucât în dimineața zilei respective DNA a efectuat percheziții la domiciliul și la locul de muncă al inculpatei, iar după aceste acte procedurale a dispus reținerea acesteia, punându-se întrebarea dacă DNA nu a urmărit, în primul rând, să împiedice divulgarea unor fapte compromițătoare pentru președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În subsidiar, arăt că din probele administrate în cauză nu rezultă fără echivoc că inculpata ar fi solicitat persoanei vătămate suma de 20 000 de euro invocată de aceasta, ci doar suma de 2.400 de euro, reprezentând datoriile persoanei vătămate și ale soțului decedat.

III. În cauză nu au fost întrunite condițiile și cazurile în care se poate dispune arestarea preventivă a inculpatului, având în vedere că doamna Mariana Rarinca nu s-a sustras urmăririi penale, nu a încercat să influențeze martori sau să distrugă probe, nu a pregătit și nu a săvârșit o nouă infracțiune și, ce este esențial, nu prezenta o stare de pericol pentru ordinea publică.

Pe de altă parte, durata arestării preventive a inculpatei Mariana Rarinca (191 de zile) a fost excesivă, depășind un termen rezonabil, raportat la pericolozitatea socială a faptei și a persoanei, chiar dacă termenul maxim de 180 de zile prevăzut de art. 23 alin. 5 din Constituția României nu a fost depășit în cursul urmăririi penale ci în cursul judecății.

De ce a mai fost menținută doamna Mariana Rarinca în stare de arest după ce a fost trimisă în judecată la 20 de zile de la începerea urmăririi penale?

IV. În cauză a fost înregistrat un exces de forță din partea instituțiilor judiciare ale statului.

Pentru anchetarea unei infracțiuni de drept comun imputată unui simplu cetățean au fost delegați doi procurori de către conducerea DNA, iar în luarea și prelungirea arestării preventive, precum și în judecarea contestațiilor împotriva acestei măsuri restrictive de libertate, au fost implicați 10 judecători. DNA a efectuat trei percheziții domiciliare în cauză, respectiv la locuința inculpatei, la locuința unui fiu al acesteia și la punctul de lucru al întreprinderii sale individuale. În percheziția domiciliară a unui simplu cetățean au fost implicați nouă angajați ai statului (un procuror, doi ofițeri de poliție judiciară și șase agenți mascați). În timpul percheziției nu s-a permis norei inculpatei să se deplaseze la un magazin alimentar ca să cumpere lapte pentru copil. După percheziție, cei doi fii ai inculpatei au fost duși cu forța de la Galați la București, la sediul central al DNA, deși, având calitatea de rude gradul întâi cu inculpata, nu aveau obligația să dea declarații de martor și acest fapt trebuia să le fie adus la cunoștință de organele judiciare înaintea plecării din Galați. În Penitenciarul Târgșor, inculpata a fost mutată arbitrar, la un moment dat, din camera în care a fost încarcerată, pentru a nu intra în contact vizual și verbal cu fostul adjunct al procurorului general al României, Angela Nicolae, care era încarcerată într-o cameră apropiată.

V. Procurorii DNA au manifestat exces de zel, cu rea credință, în cauză.

Plângerea penală a persoanei vătămate Livia Stanciu a fost înregistrată personal de procurorul Marius Iacob, adjunctul procurorului șef al DNA, Laura Codruța Kovesi, nu de procurorul de serviciu din ziua respectivă (04.06.2014). În aceeași zi, conducerea DNA a delegat doi procurori (Iulian Păncesu și Carmen Damian) să cerceteze plângerea, care au audiat-o de îndată pe persoana vătămată și au declanșat urmărirea penală, solicitând și obținând interceptarea convorbirilor inculpatei și desemnând un colaborator cu altă identitate decât cea reală, care a încercat din ziua următoare să obțină probe prin acțiuni provocatoare.

Procurorii de caz au dispus reținerea inculpatei după 5 zile de la înregistrarea plângerii persoanei vătămate, în ziua efectuării percheziției domiciliare, și au solicitat arestarea preventivă a acesteia în ziua următoare. Procurorii de caz au finalizat urmărirea penală și au sesizat instanța de judecată prin rechizitoriu după 20 de zile de la înregistrarea plângerii persoanei vătămate, manifestând o celeritate mai puțin întâlnită. Procurorii de caz au formulat cereri multiple și nejustificate de prelungire a arestării preventive. Procurorul de ședință a solicitat în faza de apel aplicarea unei pedepse mai mari de trei ani cu închisoare cu executare. Iar procurorul șef al DNA a introdus contestație în anulare după achitarea definitivă a inculpatei Mariana Rarinca, invocând un motiv discutabil de incompatibilitate, care, în mod normal, ar fi trebuit invocat de către persoana vătămată în cursul judecării apelului.

Nu în ultimul rând, procurorii DNA au sesizat (nelegal) Tribunalul București ca instanță de fond, apreciind probabil că, împreună cu ”partenerii” de la Înalta Curte de Casație și Justiție și de la Serviciul Român de Informații, vor putea controla și influența mai sigur și eficient, la

instanțele din București, ”câmpul tactic” devoalat recent de către Dumitru Dumbravă, directorul Direcției Juridice a SRI.

VI. În cauză există suspiciuni că ar fi fost încălcat dreptul la apărare al inculpatei, drept prevăzut de art. 24 din Constituția României și de art. 10 din Codul de procedură penală, având în vedere că avocatul ales a renunțat să o mai apere la un moment dat, iar alți avocați au refuzat să angajeze cauza, cel mai probabil din cauza temerii față de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, care avea statut de persoană vătămată, și față de DNA, care a instrumentat dosarul de urmărire penală.

În condițiile pronunțării unei hotărâri definitive de achitare a inculpatei Mariana Rarinca pentru infracțiunea de șantaj, coroborând încălcările de drept material și de drept procesual penal cu excesul zel și de forță al DNA, raportat la calitatea de persoană vătămată a președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, care la ultimele două bilanțuri anuale s-a declarat ”partener de nădejde” al DNA și care avea interesul ca inculpata să fie pusă în imposibilitate, prin percheziție domiciliară, arestare preventivă și condamnare cu executare, să dezvăluie public fapte compromițătoare despre persoana sa, în cauză se conturează săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu de către procurorii DNA care au efectuat urmărirea penală și de către judecătorii care au dispus arestarea preventivă ori prelungirea acesteia, a complicității la infracțiunea de abuz în serviciu de către procurorii șefi ai DNA, Laura Codruța Kovesi și Marius Iacob, precum și a infracțiunii de inducere în eroare a organelor judiciare de către președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Având în vedere că în speță ne aflăm în fața unui abuz judiciar evident (nu a unei erori judiciare) și ținând cont că președintele României, Klaus Iohannis, a dat de înțeles că este doar președintele instituțiilor, nu și al cetățenilor, că CSM a manifestat o atitudine părtinitoare și proteguitoare față de instituțiile judiciare implicate (care a devenit de altfel un obicei al acestei instituții abilitate cu cercetarea și sancționarea disciplinară a magistraților), că nici unul din ONG-urile care clamează apărarea drepturilor omului nu a adoptat o atitudine favorabilă inculpatei achitate definitiv și că majoritatea presei a manifestat o atitudine partizană, incorectă și anormală, vădit favorabilă șefelor Înaltei Curți de Casație și Justiție și DNA (în genul atitudinii prostatale manifestate de o parte a presei franceze în cazul Dreyfus), vă solicit domnule ministru al Justiției ca, în condițiile în care procurorii din România se afla sub autoritatea dumneavoastră, conform art. 132 alin. 1 din Constituție, și aveți calitatea de membru de drept al CSM, potrivit art. 133 alin. 2 lit.a din Constituție, să dispuneți următoarele:

I. Sesizarea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv prin transmiterea prezentei interpelări, pentru a se efectua cercetări asupra persoanelor menționate în alineatul precedent, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor arătate mai sus.

II. Sesizarea Consiliului Superior al Magistraturii cu solicitarea ca Inspekția Judiciară să efectueze verificări cu privire la activitatea necorespunzătoare a procurorilor și judecătorilor

implicați în cauză, sub aspectul criticilor formulate în interpelare, urmând ca, după finalizarea inspecției și aplicarea de sancțiuni disciplinare magistraților vinovați, să efectuați și următoarele:

1. În conformitate cu prevederile art. 54 alin. 4 din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, să propuneți președintelui României revocarea din funcțiile de conducere a procurorilor vinovați, inclusiv a procurorilor șefi ai DNA.

2. În conformitate cu prevederile art. 53 alin. 6 din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, să inițiați sesizarea Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu sau la cererea unei treimi din numărul membrilor, pentru a propune președintelui României revocarea din funcție a președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Solicít să-mi transmiteți răspuns scris și verbal privind demersurile și constatările efectuate, precum și măsurile dispuse și sancțiunile aplicate.

Solicít răspuns cât mai urgent posibil întrucât intenționez să sesizez și Comisia pentru cercetarea abuzurilor și Comisia pentru apărarea drepturilor omului din Senatul României, în vederea efectuării unei anchete parlamentare cu privire la nelegalitățile și abuzurile comise în cazul Rarinca, care se conturează a fi, prin derapaje și urmări, implicări și complicități, un abuz fără precedent în perioada postcomunistă.

Domnule ministru, vă recomand să citiți (sau să recitiți) articolul "J' accuse", publicat de scriitorul Emile Zola referitor la cazul Dreyfus, care a fost adevărată piatră de hotar pentru justiția franceză, și să dovediți fermitate și imparțialitate în găsirea unei soluții corecte și echitabile între statul represiv, reprezentat în speță de șefii justiției române, și un simplu cetățean, care să fie benefică tinerei noastre democrații și bunului mers al justiției. Este absolut inadmisibil ca, în plin secol XXI și într-un stat membru al Uniunii Europene, să folosești cea mai înaltă funcție din magistratură pentru satisfacerea unui interes sau a unui moft personal.

Cu considerație,

Senator
Valer Marian